

Reportáž- Libuše Macková

Paní Libuše Macková se narodila 8.3 roku 1921 v české vesnici Jedlí. Vyrůstala s maminkou Františkou, tatínkem Martinem a jedenácti sourozenci.. Jako malá nejradši zpívala a tančila.

P.Macková:

„Ale my jsme zpívali, my jsme zpívali a když jsme byli ve škole, otevřeli okna a my jsme zpívali: Čechy krásné, Čechy mé anebo zase: Teče voda, teče anebo: Přijde jaro, přijde zase, bude máje, rozkvetete nám růže, rozkvetete nám háj. Víte, my jsme zpívali, já jsem měla ráda zpěv.“

Pan Pavlík, tatínek paní Mackové pomáhal partyzánům za války. Několikrát se schovali přes noc spolu s nimi v bunkrech. Paní Macková se hodně bála gestapa a koncentračních táborů.

P. Macková:

„Já jsem měla strach, já jsem se bála koncentráku. Já jsem se strašně bála, jak vždycky vykládali, jak se tam měli. Říkalo se, že nejlepší smrt je sníst vršky od zápalek. Tak já jsem je měla vždycky u sebe, kdyby náhodou. Já jsem měla z gestapa strašný strach.“

Během toho, co sloužila od patnácti u sedláka, chodila paní Macková s dalšími, co sloužili po ulicích a zpívali. Vzpomíná, jak je Hitlerjugend honili kvůli tomu, že zpívali česky, zatím co Hitlerjugend německy.

P.Macková:

„My jsme sloužili, my jsme zpívali, my jsme šli na náves. Nebyly rádia, nebyly televize, nebylo nic. My jsme šli na náves, seděli jsme nebo jsme chodili a zpívali jsme. A když šli kolem Hitlerjugend, tak vždycky: ‚Zastavit! Stát!‘ A to nás honili. Vždycky jsme utíkali za vrata.“

Během druhé světové války byli její dva sourozenci zavřeni a její bratr Martin kvůli schovávání Rusa v domě, kde se pálila kořalka.

P.Macková:

„Tam byl schovanej Ukrajinec, zajatec. A oni mysleli, že si to gestapo jde pro něj. Jenže on je někdo udal v Jedlí, že tam pálí kořalku. Gestapo tam šlo a ten Rus myslal, že jdou pro něj. Tak šel a jednoho zastřelil. A tak přišlo gestapo a dělali tam strašný zle. Obsadili Jedlí. Zavřeli maminku a dva bratry. Potom přišli a zavřeli bratra a toho Filipa a Juránka.“

Paní Macková je jedna z těch, kteří si na nic nestěžují a vše berou jak jim je dáno. A nám vzkazuje, že každý má žít a netrápit se každou maličkostí.

P.Macková:

„Veselí buďte. Jestli jsou nějaké problémy, starosti trošku, hodte to za hlavu. Neberte si to, však druzí to mají ještě horší. Neberte si to a zazpívejte si. Běžte si do přírody a ty roušky a naslouchátka hodte pryč.“